

Справа “Долгов проти України” (Dolgov v. Ukraine)

У рішенні, ухваленому 19 квітня 2005 року у справі “Долгов проти України”, Суд постановив, що

- було порушено ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Відповідно до ст. 41 Конвенції Суд призначив сплатити заявнику загалом 2500 євро на відшкодування моральної шкоди, матеріальної шкоди та судових витрат.

Обставини справи

У серпні 1999 року заявник звернувся до комісії з трудових спорів (далі - КТС) про стягнення з Ілловайської шахти (державного акціонерного товариства) заборгованої йому заробітної плати. У своїх двох рішеннях, ухвалених у жовтні 1999 року та у травні 2000 року, КТС задовольнила вимоги заявника, зобов'язавши підприємство-боржник сплатити п. Долгову загалом понад півтори тисячі гривень (майже 235 євро). По кожному з цих рішень було відкрито виконавче провадження. Втім тривалий час рішення не виконувались через відсутність на рахунках боржника необхідних коштів.

Восени 2003 року заявник звернувся до суду про стягнення з виконавчої служби належної суми компенсації моральної шкоди за неспроможність забезпечити виконання рішень КТС у його справі. Однак у задоволенні цих вимог п. Долгову було відмовлено у зв'язку з їх безпідставністю.

У січні 2004 року підприємство-боржник виплатило заявнику заборговану йому заробітну плату у повному обсязі.

Зміст рішення Суду

Заявник стверджував, що невиконання протягом тривалого часу рішень на його користь було порушенням ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Суд зауважив, що рішення КТС прирівнюється за юридичними наслідками до рішення суду. Відтак воно повинно виконуватись у звичайному порядку. Суд зазначив, що затримка у виконанні рішення може бути виправдана лише у виняткових обставинах, проте вона не може бути такою, аби порушити саму сутність права, котре забезпечується ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Суд відзначив стосовно даної справи, що держава не повинна була позбавляти заявника права скористатися наслідками рішення на його користь, покликаючись на фінансові труднощі підприємства-боржника.

Суд вказав, що у справі заявника було ухвалено два рішення, які залишались невиконаними протягом тривалого строку. Затримка у виконанні першого рішення сягнула понад чотири роки і два місяці, строк невиконання другого становив три роки і вісім місяців. Остаточне виконання відбулося, власне, після того, як Уряд офіційно дізнався про те, що п. Долгов звернувся до Суду.

Зрештою Суд вказав, що невиконання рішень на користь заявника впродовж тривалого строку означало передусім те, що держава істотним чином позбавила ч. 1 ст. 6 Конвенції її корисного значення. Суд зауважив, що Уряд таки не спромігся навести належні пояснення такого зволікання. Відтак Суд постановив, що мало місце порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПРН України М.Ю. Пришляк та П.М. Рабіновичем.